

RESSÒ DE LA PARAULA

Cridats (IV): en la font de la missió

Un dels efectes més alliberadors i satisfactoris de sentir-se cridat és notar que «la meua vida serveix per a alguna cosa», «que soc aquí perquè s'espera alguna cosa de mi...». Tot el contrari d'aquella sensació, porta de profundes tristeses i depressions, que es produeix quan un sent que ningú no espera res de nosaltres, del nostre treball o del nostre esforç.

Totes les crides que escoltem de Déu contenen una missió. Sempre som cridats «per a alguna cosa». Així, quan Jesús, al final dels seus dies a la terra, ens diu «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los» (Mt 28,18), «anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,15), «com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21), «vosaltres en sou testimonis» (Lc 24,48), estava atorgant una tasca als seus deixebles, és a dir, a tota l'Església. I aquesta tasca omplia de sentit les vides de tots i cadascun dels creients i del conjunt del Poble de Déu.

És molt important que aprofundim en el vincle inseparable que hi ha entre la missió i la vocació, especialment quan recordem cada any, en la celebració del Domund, tants germans que estan entregant les seves vides com a missioners. Alguna vegada hem estat testimonis d'interpretacions falses, i també malicioses (efecte d'aplicar la sospita interessada) d'opcions realitzades per cristians a favor de determinades tasques. Com aquell que deia que els missioners, en realitat, eren gent a qui agradava l'aventura, o que no eren més que agents vo-

luntaris d'ONGS, moguts per la compassió i el desig de canviar el món...

Aquesta manera de pensar oblida que l'autèntic missioner hi és perquè ha estat cridat. Que en la seva història de diàleg amb Jesús, va viure un moment

intens de consciència d'haver de respondre generosament a la generositat amb la qual Jesús l'havia tractat; i que, havent tingut la possibilitat de triomfar en la vida guanyant diners i prestigi, es va complicar l'existència per a transmetre la fe allà on Jesús no era conegut.

Jesús, com a home, quan pregava al Pare se sentia reconfortat amb el seu amor, mentre recuperava la consciència de la seva missió de ser enviat per a salvar el món. Ell mateix, dirigint-se a nosaltres, ens va dir: «com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Nosaltres en escoltar-lo ens sentim reconfortats: Ell em necessita, m'ha cridat a continuar la seva missió en el món, es fia de mi, m'encarrega una tasca, que és seva!...

Ningú a l'Església no podrà dir que no té res a veure amb aquesta experiència; ningú no podrà afirmar que no té res a fer en relació amb la missió. Tota l'Església és missionera i tots hi som enviats a fer deixebles i a batejar.

Alguns han tingut el do de viure aquesta crida tan intensament, amb tal claredat, que van entendre que Jesús els necessitava a la frontera, allà on encara no és conegut ni cregut. Aquests són germans nostres i el seu lliurament és també nostre. Així que conèixer-los i ajudar-los és el nostre compromís. Almenys per aquesta via estem lliures de la tristesa de «no poder fer res, no ser cridats a res», perquè en comunió amb ells sempre ens podem sentir útils per a la missió.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar com a éssers humans (i III)

Des del paradigma transhumanista, l'ésser humà no preexisteix, doncs, com una idea platònica en el món eidètic. Tampoc en la ment de Déu. No hi ha un *eidos* del qual sigui imatge i semblança, ni una còpia mal feta que un demiürg ociós ha reproduït amb les seves mans. Ell és el demiürg de si mateix, el déu menor que, mitjançant la seva voluntat de transcendir-se i les seves habilitats tècniques, crea un arquetip i vetlla per assolir-lo, però un

cop assolit, en crea, de nou, un altre i, així, successivament, en una cursa sense fi.

La identitat humana, però, no es pot comprendre al marge de la dimensió corporal. La visió de la corporeïtat que hi ha latent en el transhumanisme és, com a mínim, discutible. El cos no és un pur element adjacent. Per això, unir el cervell d'un ésser humà trasplantat a un ordinador no garanteix la pervivència de la identitat d'aquest ésser, per-

què la identitat humana inclou, necessàriament, la carn.

Per a la majoria de persones, el millorament és un objectiu desitjable en si mateix. Segons els transhumanistes, el mitjà per assolir-ho no hauria de ser èticament rellevant. I, no obstant això, el mitjà sí que és rellevant en el discerniment ètic. No solament el fi ha de ser excel·lent, també ho han de ser els mitjans per assolir-lo. Guanyar una cursa és un mitjà legítim, però vèncer mitjan-

çant l'engany o la manipulació no és acceptable des del punt de vista ètic. Ampliar el propi negoci és legítim des del punt de vista ètic, però fer-ho mitjançant el frau, l'estafa o l'economia submergida, vulnera els principis ètics. Dit això, la pregunta és clara: Per què no hauria de ser legítim millorar-se a si mateix mitjançant l'enginyeria genètica? Quin mal es causa amb això? A qui es perjudica?

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Llamados (IV): en la fuente de la misión

Uno de los efectos más liberadores y satisfactorios de sentirse llamado es notar que «mi vida sirve para algo», «que estoy aquí porque se espera algo de mí...». Todo lo contrario de aquella sensación, puerta de profundas tristezas y depresiones, que sobreviene cuando uno siente que nadie espera algo de nosotros, de nuestro trabajo o de nuestro esfuerzo.

Todas las llamadas que escuchamos de Dios contienen una misión. Siempre somos llamados «para algo». Así, cuando Jesús, al final de sus días en la tierra, nos dice «Id y haced discípulos a todas las gentes bautizándolas» (Mt 28,18), «proclamad la Buena Nueva a toda la creación» (Mc 16, 15), «como el Padre me ha enviado, así os envío yo» (Jn 20,21), «seréis mis testigos hasta los confines del mundo» (Lc 24,48), estaba otorgando una tarea a sus discípulos, es decir, a toda la Iglesia. Y esa tarea llenaba de sentido las vidas de todos y cada uno de los creyentes y del conjunto del Pueblo de Dios.

Es muy importante que profundicemos en el vínculo inseparable que hay entre la misión y la vocación, especialmente cuando recordamos cada año, en la celebración del Domund, a tantos hermanos que están entregando sus vidas como misioneros. Alguna vez hemos sido testigos de interpretaciones falsas, y también maliciosas (efecto de aplicar la sospecha interesada) de opciones realizadas por cristianos a favor de determinadas tareas. Como aquel que decía que los misioneros, en realidad, eran gente que le gustaba la aventura, o que no eran más que agentes voluntarios de ONGS, movidos por la compasión y el deseo de cambiar el mundo...

Esta forma de pensar olvida que el auténtico misionero está ahí porque ha sido llamado. Que en su historia de diàlogo con Jesús, vivió un momento intenso de conciencia de tener que responder generosamente a la generosidad con la que Jesús le había tratado; y que, habiendo tenido la posibilidad de triunfar en la vida ganando dinero y prestigio, se complicó la existencia para transmitir la fe allá donde Jesús no era conocido.

Jesús, como hombre, cuando volvía en oración al Padre se sentía reconfortado con su amor, mientras recuperaba la conciencia de su misión de ser enviado para salvar el mundo. Él mismo, dirigiéndose a nosotros, nos dijo: «como el Padre me ha enviado, así os envío yo». Nosotros al escucharle nos sentimos reconfortados: ¡Él me necesita, me ha llamado a continuar su misión en el mundo, se fía de mí, me encarga una tarea, que es suya!...

Nadie en la Iglesia podrá decir que no va con él esta experiencia; nadie podrá afirmar que no tiene nada que hacer en relación con la misión. Toda la Iglesia es misionera y todos en ella somos enviados a hacer discípulos y bautizar.

Algunos han tenido el don de vivir esta llamada tan intensamente, con tal claridad, que entendieron que Jesús les necesitaba en la frontera, allá donde aún no es conocido ni creído. Estos son hermanos nuestros y su entrega es también nuestra. Así que conocerles y ayudarles es nuestro compromiso. Al menos por esta vía estamos libres de la tristeza de «no poder hacer nada, no ser llamados a nada», pues en comunión con ellos siempre nos podremos sentir útiles para la misión.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut

Tindrà lloc el proper dissabte 29 d'octubre, en format matinal, a la Casa de l'Església, seu diocesana. La temàtica de formació escollida fa referència a l'acompanyament del malalt i so-

bre l'ús de la sedació, a través d'aquestes ponències:

—«La sedació pal·liativa: quan és el tractament indicat?», per part del Dr. Adalbert Marqués, especialista en Medicina Inter-

na, president de Metges Cristians de Catalunya.

—«El valor de l'acompanyament des de la Pastoral de la Salut», a càrrec del P. Francisco Bero-la, religiós camil.

Els evangelis, model per al catequista

La trobada diocesana de catequistes va celebrar-se el diumenge 9 d'octubre a la tarda, amb una xerrada formativa a càrrec del P. Rodolf Puigdollers, escolapi, que, amb aquest títol, va transmetre de manera molt didàctica, com introduir els textos de la Paraula de Déu durant les sessions de la catequesi.

A continuació va celebrar-se l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, que al final va visibilitzar el signe de l'enviament, per posar de manifest que la missió dels catequistes, no ve d'ells mateixos sinó que és l'Església la que encarrega la tasca als catequistes,

i és en nom de tota la comunitat que duen a terme aquesta missió.

50è aniversari de Santa Maria Magdalena, de Viladecans

Aquesta parròquia ha crescut al llarg d'aquestes cinc dècades de forma paral·lela al barri de Viladecans on es troba, inserint-se

en la vida local, sigui amb el culte dominical i els sagraments, sigui amb les activitats pastorals, socials, culturals i de lleure adreçades a joves i adults.

Per aquest motiu, ha estat una joia celebrar els 50 anys de la dedicació del temple parroquial durant el cap de setmana del 8 i 9 d'octubre. El diumenge, a les 11 h, va tenir lloc un acte de «Remembrances parroquials» i, a continuació, l'eucaristia concelebrada i presidida pel bisbe Agustí Cortés, en acció de gràcies.

La celebració va continuar després amb el picapica popular.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

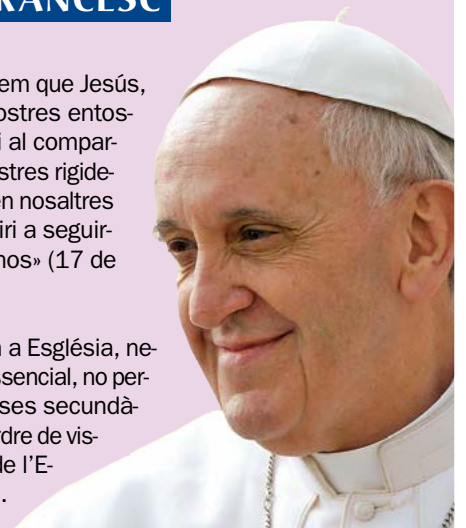
@Pontifex_es: «Mentre en el món augmenten les tensions i les guerres, que els nous sants inspirin camins de diàleg, especialment en

els cors i les ments dels qui ocupen llocs de gran responsabilitat i estan cridats a ser protagonistes de pau i no de guerra» (15 de maig).

@Pontifex_es: «La benaurança, la santedat, no és un programa de vida fet només d'esforços i renúncies, sinó que és abans de res el joïós descobriment de ser fills estimats de Déu» (16 de maig).

@Pontifex_es: «Deixem que Jesús, Pa viu, sanegi els nostres entosudiments i ens obri al compartir, ens curi de les nostres rigideses i del tancar-nos en nosaltres mateixos, i ens inspire a seguir-lo on Ell vol conduir-nos» (17 de maig).

@Pontifex_es: «Com a Església, necessitem tornar a l'essencial, no perdre'ns en moltes coses secundàries amb el risc de perdre de vista la puresa simple de l'Evangeli» (18 de maig).

De Kíiv a Sant Vicenç dels Horts i retorn a Ucraïna

L'Ílñaki Lasterra i la Clara Pastor confessen que no són superherois, només l'amor de Crist els urgeix a tornar a Ucraïna. Mantenen el contacte amb persones de Kíiv, algunes van abandonar el país, altres s'han quedat. Però el fet que és un país en què la guerra ha omplert d'odi el cor dels ucraïnesos vers els russos i el vistiplau de les autoritats eclesials consultades els anima a retornar per ser portadors de la pau en la Creu de Jesucrist.

Van marxar de Sant Vicenç dels Horts com a família missionera fa 16 anys, llavors acompanyats dels tres fills grans, el Daniel, el Xavier i la Glòria. Després van venir la Inés, el David, l'Elisabet, l'Anna, el Joan, el Pau, la Maria i la Raquel. Inicialment van estar a Novosibirsk (Sibèria), i després han viscut a les ciutats ucraïneses d'Odessa i Kíiv.

La Clara i l'Ílñaki sempre diuen que la comunitat neocatecumenal de la qual formen part són el cos i ells les cames; sense els seus germans no són ningú. Des del dia que van sortir del país, al poc de començar la guerra, i fins avui, han pogut viure i pregar amb la seva comunitat i viure aquests mesos de patiment i incertesa recolzats i confortats. També han pogut gaudir de moments d'alegria com ara la primera comunió de l'Anna.

L'Ílñaki és enginyer mecànic i treballa a distància per a una empresa suïssa de tecnologia, tant a Ucraïna com durant aquests mesos des de Sant Vicenç dels Horts; la Clara és filòloga i just ha assolit el nivell C de rus en aquest temps. Els fills grans en arri-

bar a Catalunya van continuar les classes a la Universitat per via telemàtica. Els petits, en arribar van ser escolaritzats, però alhora han continuat la formació a Ucraïna a distància.

Des de març, la família ha pogut compartir la seva experiència missionera en diversos fòrums: els pares, amb una representació dels fills, van visitar el Sr. Bisbe per tal d'explicar la seva situació allà i les motivacions que tenien. Els fills grans han donat testimoni en diferents espais, per exemple a l'escola La Immaculada, de la situació del país i quin era la missió de la família allà.

Després d'aquests mesos a casa nostra, han decidit tornar a Ucraïna: «Sentim que Déu ens crida, tot

i la nostra debilitat, i veiem que som instruments seus. Som un petit llapis a la mà de Déu, com deia la mare Teresa de Calcuta», deien. El passat 22 de setembre, en el marc d'una celebració de la Paraula, es va pregar i demanar la benedicció de Déu sobre ells, perquè tinguin la fortalesa i la saviesa que regala l'Esperit Sant. Un moment especial on van experimentar la proximitat i la comunió amb tota la comunitat parroquial de Sant Antoni de Pàdua.

Ara, des de principis d'aquest mes d'octubre, la família es troba de nou a Kíiv. Que puguin ser testimonis de l'amor de Déu i signe d'esperança per al poble ucraïnès enmig de la situació de guerra i de mort que es viu allà.

Les parròquies del Prat homenatgen el beat P. Francesc Palau i Quer

Amb motiu del 150è aniversari de la seva mort, les germanes Carmelites Missioneres del Prat han volgut homenatjar el seu fundador juntament amb totes les persones amb qui comparteixen vida, espiritualitat i missió. Ha estat el passat dia 5 d'octubre a la tarda, a la cripta de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau.

En aquest acte s'ha recordat el pas del P. Palau, carmelita descalç, pel Prat de Llobregat en una missió popular l'any 1865, i la posterior arribada de les germanes el 1906, primer per vetllar un malalt i, seguidament, per posar en marxa l'escola Mare de Déu del Carme. Més tard, el 1985 es crea el Centre de Promoció Social Francesc Palau que treballa en l'acompanyament, la formació i la inserció de per-

sones en situació de vulnerabilitat. Ambdues obres continuen ben actives en l'actualitat. A més, les germanes han participat sempre de la vida de les parròquies de la ciutat. En la celebració, els testimonis de persones vinculades al carisma palautià i als diferents camps de missió, feien veure que les llavors sembrades durant més d'un segle han anat donant fruit.

Com a conclusió de l'acte, després d'un moment de pregària amb la Paraula de Déu i la paraula del beat Francesc Palau, s'han beneït dos plafons commemoratius que han quedat instal·lats a la cripta.

Seguidament ho hem celebrat al pati del campanar amb la ballada dels gegants de l'escola i compartint coca i cava.

AGENDA

► **Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca del Penedès. Del 24 al 27 d'octubre**, de les 21 a les 22.30 h, a la Sala Mn. Vinyeta de la Parròquia de Santa Maria.

► **Pregària vocacional a la Catedral**. Reprenen aquests moments de pregària per les vocacions, a la capella del Santíssim de la Catedral de Sant Llorenç, els darrers dijous de mes, per tant, el 27 d'octubre, amb el testimoni dels dos nous diaques, acabats d'ordenar: Josep Sellarés i Manuel Rodríguez.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / SI 1 / Lc 13,10-17]. Sant Antoni M. Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fundador dels Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martí, mr.

25. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / SI 127 / Lc 13,18-21]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus;

Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / SI 144 / Lc 13,22-30]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ Dijous [Ef 6,10-20 / SI 143 / Lc 13,31-35]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les

causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / SI 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Sa 11,23-12,2 / SI 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Zenòbia, mr.

Diumenge XXX de durant l'any (C)

COMENTARI

El cobrador d'impostos tornà perdonat a casa seva

Segur que a tots ens encanta la figura del cobrador d'impostos de la paràbola d'avui: ell tan senzill, tan humil, sense presumir de res. Però ens hauríem de preguntar a qui ens assemblem realment en la nostra vida. Perquè molts de nosaltres pensem (si no ho verbalitzem) que som bons, que no som com els altres pecadors i potser, fins i tot, ens atrevim a assenyalar algunes persones. Les paraules del fariseu són: *Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Deayuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.* Fixem-nos que dona gràcies a Déu i que és un home molt pietós. Perquè no hem de pensar que deia mentides sinó que certament complia amb tot allò que deia. Però evidentment té un defecte fonamental: creu que la seva salvació és deguda a les seves obres, que és ell qui se salva, per això diu: jo, jo, jo. I per altra banda menysprea els altres, es creu superior a tots ells especialment als pecadors. Però la salvació només la pot atorgar Déu. Per això el cobrador d'impostos, tot i ser pecador: *Déu meu, sigueu-me propici que soc un pecador*, sap que el perdó i la salvació venen només de Déu i cal demanar-los i esperar-los només d'ell. Per això també la primera lectura ens diu: *El Senyor escolta la pregària dels oprimits... El Senyor fa justícia; el crit d'auxili del desvalguts penetra més enllà dels núvols, escolta la pregària de l'oprimit.* Encara que parla de justícia i pobresa materials ho podem entendre en el sentit de pobresa espiritual, de la humilitat interior. També al final de la segona lectura Pau parlant dels seus enemics diu: *El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial.* Malgrat tot el que ha fet Pau, sap que és el Senyor qui dona la recompensa: *El Senyor em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli.* Tot és obra del Senyor. Les nostres bones obres, tot i que les hem de fer, no salven. L'únic Salvador és Jesús.

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Deayuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador." Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no solo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado, sino que todos me abandonaron. ¡No les sea tenido en cuenta! Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león. El Señor me libará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta paràbola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo". El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador". Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltido».